

SZENT LÁSZLÓ AKADÉMIA ELŐADÁSSOROZAT
2012. MÁJUS

TOMORY ZSUZSA

I. ELŐADÁS

A MAGYARSÁGTUDOMÁNY ÉS ELSŐ ISMERT MEGJELENÉSE

Adjon Isten jó napot!
Önök is vissza kívánnák ezt felém?
Vajon miért kérem ezt?

Várni a válaszra, megbeszélni, majd:

a. **magyarságtudományunk elsajátításánál legfontosabb teendők népünk lelkének megismerése**

Ha valaha hason lelkű műveltséggel találkozunk, a rokonság anyagi feltételei is megjelennek.

b. **berögzött, helytelen szokások elhagyása, visszatérés őseink gondolkodásához, szokásaihoz, nyelvéhez.**

Nem könnyű, hiszen sokan túlzásnak tartják a tiszta magyar nyelvhez való visszatérést, s a magyar gondolkodást talán még hírből sem ismerik. Évekkel ezelőtt kezdtem visszaszoktatni magam magyar köszöntéseinkhez a belénk csontosodott szervusz helyett. Ma is vétek ezen elhatározásom ellen szinte naponta. Pedig milyen vétek!

MIÉRT?

Őseink felfogása szerint a szó teremtő erő

A jókívánság olyan mint az elvetett mag, kikel, új életet teremt.

Őseinknél a vetést mindig férfi végezte – ennek miéértjéről később beszélünk – kalap levéve, s áldást kérve, tudván, hogy Isten áldása nélkül nem kel ki a mag, nem születik új élet. Ezt a lelket kell őriznünk, mint a minden vihart kiálló csángó nép fia, Duma István András:

*Mi országunk a lelkünk
És a szép magyar nevünk
A melikkel megvagyunk
Míg a földön mozogunk
Magyar emberek vagyunk*

(Duma István András Kik vagytok magyarok)

A szervusz szó szolgásgót jelent. Állandó, e szóval való vetésünk megtermette a maga gyümölcsét, csak körül kell néznünk. Szolgásgót. Némelyek e szó értelmét nem ismerik, de a szó ereje megmarad. Gyermekekoromban viszont még magyarul hozzá is tették: „Alá’ szolgája”... így szépen, egy lélekzettel mondván. Csodálkozunk tehát sorsunkon? ---

Idézem Ady Endre Fekete Húsvét című költeménye néhány gondolatát:

Ady Endre
A FEKETE HUSVÉT

Beteg szívem most be tele-nagy,
Milyen jó volna máskor élni,
Máskor s tán máshol:
Láz, virágzás, gyönyörű Husvét,
Jaj, itt nálunk, be fekete vagy.

.....

Mikor halt meg itt a büszkeség

.....

Hol a magyar százfélé dacolt,
Szívós és bolond erejével,
Szép erejével,
Mely szabadra tört, ágált mégis
S kinek dolga Isten dolga volt.

.....

**Rongy, züllöttség, bomlás és boru,
Csoda, hogy még vannak néhányan,
Szegény néhányan,
Kiknek kell még ilyen országban
Szabadságért a harc-háboru.**

.....

Fényes Husvét, be fekete vagy.
(1914)

Rajtunk múlik, hogy ezt a fekete látomást fényessé varázsolván, igaz magyar étellel töltsük meg szívünket-lelkünket, gyermekeinkért valamennyiünk életét. E költemény egyik legfontosabb sora elmondja, hogy **a magyar dolga Isten dolga volt.** Teremtés. Napjainkban ez mind nyilvánvalóbb.

Gyermek korunkban, elemi iskolától kezdve füzeink első oldalára jelmondatként fel kellett írni: „*Isten nevében kezdem el*” és köréje valami szép magyar díszítő mintát rajzoltunk. Később már reánk bízta a jelmondatot, mely Istenre emlékeztet. Magamnak a következőt választottam: „*Minden tudomány annyiban érték, amennyiben megtanít önmagunk fölé emelkedni, s közelebb visz Istenhez.*” **Számomra ez a Magyarságtudomány.**

A későbbiek során látjuk, hogy miért....

Visszatérve köszöntésünkhöz:

Miután teremtünk, nem lehet szavainkat a véletlenre bízni: minden szavunk gondolatunk gyermeke kell legyen.

Mielőtt szervuszra nyílna ajkunk, gondoljunk arra, mi jobb: szolgálást teremteni, vagy Isten áldását meghonosítani életünkben.

Adjon Isten jó reggelt, napot, estét! – Gondoljunk arra, amit mondunk.

Isten hozta! -- Gondoljunk arra, amit mondunk.

Isten áldja! -- Gondoljunk arra, amit mondunk.

Felmerülhet napjainkban a kérdés: „És aki nem hitt Istenben?”

Válaszom: az a maga szomorú, Isten nélküli ágyát vetette meg magának istenes társadalmunkban. Minden valószínűség szerint akkor is közülük nem egy Istent kereső kiáltással fejezte be életét.

Őseink a szó teremtő hatalmát ismerve, s éppen ezért tisztelve szűk beszédűek voltak, s lehetőleg csak életfontosságú dolgoknak szenteltek nagyobb keretet. A magasabb rendű beszéd náluk a dal volt, melynek hullámai – abban az időben – még harmonikusan simultak a teremtés folyamatába, szívük és testük élő lüktetésébe. Ezért nincsen a világon még egy nép, melynek dalkincse versenyezhetne a magyaréval. Ezt megbontani idegen divat kedvéért bűn. (A harmonikus szó nem véletlenül került magyar szövegbe: összhang teremtéséhez három hang szükséges, s a három szó a harmónia alapja.)

c. Visszahozni nyelvünk eredeti dallamát, összhangját, hiszen a dallal teremtés a szóval való teremtést is felülmúlja. Táltosaink dallal tanítottak, s teremtették a nyugodt összhangon alapuló magyar társadalmat. Maga a *táltos* szó is *dal* szavunk ősgyökével azonos.

Amerikás életemben igen büszke voltam arra, hogy idegen hangsúly nélkül tudtam szép nyelvünket megőrizni. E büszkeségem addig tartott, amíg otthoni nyaralásomkor, **Balaton Fenyvesen Magyar Adorjással** nem találkoztam. Éveken át tartó levelezésünk során meggyőződött magyar elkötelezettségem felől. De beszélgetve megemlítette, hogy jó lenne, ha elhagynám az idegen hangsúlyt. Megdöbbenve mondtam, hogy azt hiszem, jó magyarsággal beszélek. Ő viszont figyelmeztetett, hogy nyelvünk nem viszi fel a hangsúlyt a szó végén.

Elgondolkodtam, s rájöttem, hogy ez a hangsúly nem Amerikában kezdődött, hanem otthon, első elemi osztályunkban, amikor a tanító néni mindig kijavított mindenkit, aki a vessző előtt nem vitte *fel* a hangsúlyt. Ezek szerint már 75 éve elkezdődött népünk átnevelése.

Ma, nagyszerű, hazánk sorsának elkötelezett emberek beszédében – sajnos – még erősebb ez a hangfelvitel. Ugyanekkor folyamatban volt már nyelvünk romlása idegen eredetű újságírók kezében.

Lássuk Magyar Adorján néhány példáját a Magyarságtudományi füzetek 13. számából:

”A saját szemével láthatja, hogy a mi országunk ma a nyugati országoktól semmiben sem különbözik.”

Helyes így volna:

”Saját szemével láthatja, hogy országunk ma a nyugati országoktól semmiben sem különbözik.” (15 helyett 12 szó)

Minek a mi, mikor hiszen ez esetben az -unk azt teljesen fölöslegessé teszi? Csakis azért mert a német nyelvérzék azt így kívánja: unser Land. Mert a német elővető nyelv, holott a magyar utóvető, vagyis ragozó. (Von meinen Vater = Atyámtól, azaz: atya-enyém-tőle.)

Elég jó németséggel fogalmazott a következő mondat is:

"Azok az elemek amelyek ragaszkodnak a régi hithez és az ősi hagyományokhoz, nem okoztak nehézségeket ennek a reformmunkának a végrehajtásánál."

Minő nehézkes és hosszadalmas döcögés, akár csak maga a német nyelv! Holott mily fenségesen egyszerű, rövid, sima és kellemes hangzású az alábbi tiszta magyarsággal fogalmazott mondat:

"A régi hithez és ősi hagyományokhoz ragaszkodó elemek e reformmunka végrehajtásánál nehézséget nem okoztak."

22 szó helyett csak 14! Vagyis nyolccal kevesebb. Mennyi pénz, munka és anyagmegtakarítás és emellett szebb, kellemesebb hangzás és világosabb értelem. Csakhogy, sajnos, ujságíróknak erről hiába beszél az ember. Cikkeit, ezek hosszúsága szerint fizetik, érdeke tehát a szószaporítás. Német anyanyelvű sváb vagy zsidó ujságíró mit törődik azzal hogy így a magyar nyelvet rontja. Sőt ha sovínista, annál inkább teszi. 100 évvel ezelőtt ezen ujságíró nyelvezetet Mezzofanti még nem ismerte!

Más példák:

"Ebben a házban lakom." vagy: **"Ennek a háznak az ára ezer pengő."**

De magyarul: "E házban lakom." Vagy: "E ház ára ezer pengő."

Más példák:

"Miután ezt a kérdést megfejtette, a kutatást abbahagyta." (Magyarul: „E kérdést megfejtén stb.”)

Ez is mintha magyar szavakkal de németül volna mondva! Ha tehát Nyelvünkre nem vigyázunk, ez előbb-utóbb oda ROMLAND **(és nem "fog romlani!")** ahol a német nyelv van.

Lássuk csak az ezredévelőtti (tizedév, századév, ezredév, milliomodév a helyes, **nem évtized, évszázad stb.** mert utóbbi: germanizmus: Jahrhundert, Jahrtausend.) magyar nyelvet: Az alábbi mondatot a "Halotti Beszéd"-ből, annak nyelvezete szerint de mai kiejtésre átírva, teszem ide:

"Szeretett barátim, imádkozzunk e szegény ember lelkéért kit Úr e napon e hamis világból menté."

Ujságírói nyelven:

"Szeretett barátaim, imádkozzunk ennek a szegény embernek a lelkéért, akit az Úr ezen a napon ebből a hamis világból kimentett."

Vagyis 15 szó helyett nemcsak hogy 20 szó, hanem még fölösleges toldalékok egész tömege. Minek a -ből és -ből kétszer? És mily szerkezeti tökély hogy nem mondja ki-, mivel hiszen ha mondotta hogy világból, akkor a ki- már fölösleges.

De hiszen nem is kell 1000 évvel visszamennünk. Még Mikes Kelemen is, csak néhány századdal ezelőtt így írt:

*Egyedül hallgatom tenger mormolását,
Tenger vize fölött futó szél zúgását.*

Egyedül, egyedül, a bujdosók közül...

Nem pedig:

***Egyedül hallgatom a tengernek a mormolását,
A tengernek a vize fölött futó szélnek a zúgását.***

De nemcsak rövidségét illetően van a magyar nyelv az árja nyelvek fölött óriási fölényben, föltéve, hogy helyesen beszéljük, hanem hangzásában is. Elégé ismeretes, hogy például a mássalhangzótorlódásokat a magyar nyelv nem tűri, mivel ezek a fülnek kellemetlenek és hogy különösen népünk embere, amíg veleszületett természetes szépérzékét idegen hatások meg nem rontották, az idegenből átvett mássalhangzótorlódásos szavakat magánhangzók hozzáadásával igyekeznek kellemesebb hangzásúakká tenni.

Nem kell viszont Magyar Adorjánt megelőző időkhöz visszanyúlni, nyelvrontásunk ma is töretlen erővel folytatódik.

Tanult főink dolgozataik tudományos hitelét idegen szavak áradatával igyekeznek erősíteni. Az Archaeologiai értesítőt olvasva nem nehéz olyan mondatra találnunk, ahol a mondat huszonnégy szava között talán kettő magyar. Egy iskolai átszervezéssel kapcsolatos cikkben a következő idegen szavak fordultak elő nem egyszer: *konceptió, normaszöveg, reform, kritika, filozófia, szenzáció, frakció, evidens, pedagógus, fundamentum, motiváció, kasszikus, optimális, funkcionális, analfabéta, korrigálás, szociális, kulturális, financirozás, infrastruktúra, kaotikus dokumentum, témakör, integrálni, garantálni, kollega, információ, fiktív, diploma, kritérium.* Ezek között nincsen egyetlen olyan szó, melynek tökéletes magyar megfelelője nem lenne!

Ki tanítja majd gyermekeinket tiszta magyar beszédre: a fenti szókészlettel dolgozó tanító/tanár? Különös tekintettel arra, hogy fenti cikk szerint az óvodába már három éves korától szándékoznak beírni a gyermekeket, kiemelve a családi környezet mindennél erősebb nevelő hatása alól kiemelve őket?

Mondatszerkezetünkben gyakran használjuk a latin szerkezetet, például:

Nagy erővel bír – **Magyarul: erős**

Mondjunk erre példát!

Magyar Adorján fiatal korában Erdélyben jártában egy székely férfivel és kisfiával beszélgetett. Amikor házuk elé érkeztek, a fiúcska a következőket mondta:

„...édesanyám kérem szépen nyissa ki az ajtót...” – Máskor ne parancsolgassál anyádnak, intette az apja.

A hallgatósághoz intézett kérdés: mi itt a hiba?

Tisztán nyelvi-e? –

Lelki is, hiszen a szó érzésvilágunk egyik tüköre....

Itt érek előadásom behirdetett menetéhez, melyben Magyar Adorján életét kívántam megvilágítani:

1. Magyarságtudomány gondolatának első megjelenése – Magyar Adorján életútja
Segédkönyv: Magyarságtudományi füzetek 13.sz.

MAGYAR ADORJÁN
1887 – 1978

Néprajz tudós, Firenzében végzett szobrász és festőművész, kilenc nyelvet tájszólásaiban is beszélő nyelvész. Ezek között anyanyelvi fokon beszélt latinul, s hadifogsága alatt egy eldugott olasz faluban elszállásolva felismerte, hogy az ottaniak még mindig egy felismerhetően etruszk tájszólással beszéltek. Később e tárgyban írt, olasz nyelvű könyvét kiadták.

Rovásírással írt ősi magyar gyógy módokkal kapcsolatos könyvét egy szicíliai orvosnak adta megőrzésre a háború alatt. Ez is feltételezhetően elveszett, mint elméleteinek összegezője, *Az ősműveltség* első és egyetlen kéziratos példánya. Ennek kiadására készített megrendelési ív két oldalán olvashatjuk nemcsak elméletének néhány szóban kifejezett lényegét, de azt is, hogy e mű háttere 33 éven át folytatott, minden mást háttérbe szorító munkája. A címlapból látszik, hogy Magyar Adorján 1927 óta küzdött *Az ősműveltség* kiadásáért. Ez az akkor 4.000 oldalas mű egyetlen, kéziratos példánya a háború alatt Pesten elveszett. Az *Ősműveltség* kiadásával kapcsolatban fia, Magyar Csaba a következőket mondta el:

Magyar Adorján nagybátyja, Jaczkó Manó miniszteri tanácsos után örökölt 1939-ben. Ezen kellett volna kiadni az *Ősműveltséget*, amit Pető Tibor gondjaira bízott. Petőt és a művet bomba találta el.

Idősebb korában, középkori szerzetesek buzgóságával újra kezdte írni főművét, sőt ki is bővítette, tömérdek képpel is ellátva. Végül 1995-ben kiadásra került Budapesten, örökösei és a Magyar Adorján Baráti kör gondozásában, *Az ősműveltség címmel. A negyvenes években a kormány egy Magyarságtudományi tanszék megszervezésével bízta meg*, de ennek – mint annyi más értékes kezdeményezésnek is – a háború és következményei vetettek véget. A háború előtti években rendszeresen cikkezett az *Ethnográfia* folyóiratban, ébresztgetve, formálgatva az akkori nyelvészek, történészek gondolkodását. Tanácsaival segítette Vikár Bélát a Kalevala fordítása közben, Kodály Zoltánt népzene gyűjtő tevékenységében, s mindezt oly csendben és szerényen, mint ahogyan Arany János javítgatta Madách Ember tragédiáját.

Az *Ősműveltség* első kiadása előjegyzési lapjáról való a következő két kép:

A magyar nemzet fiai nem tudják, hogy kik voltak az őseik. A magyar nemzet fiai úgy tudják, hogy Ázsiából idevándorolt ezeresztendős keveréknép vagyunk. Az iskolában ezt így tanítják és a sajtó is így hirdeti.

A magyar nemzet fiai tudják meg, hogy nem Ázsiából szakadtunk ide, hanem évtizezredek óta itt lakunk. Európai őslakók vagyunk, hatalmas, nagyműveltségű faj késő utódai, az egyedüliek, kik faji sajátosságaink mellett megőriztük régi nyelvünket, régi népművészetünket, régi hagyományainkat.

Körülöttünk közel és távol — még Ázsiában, sőt Afrikában is — nemzetek élnek és éltek, melyek a mi fajtánk, vagy amelyek kultúránkat vették át, avagy ősi elődeink fajtáján és kultúráján épültek fel évezredek előtt.

Magyar testvérem, nem vagy ázsiai, nomád horda ivadéka. Vetkőzd le azt a belédoltott hunyászkodást, mellyel az idegen nemzeteket nézed. Tudd meg, ha büszke voltál magyar voltodra, hogy az égis érhet faji büszkeséged, ha pedig keverékfajzatnak érezted magad, ébredj és tudd meg, hogy nincs külön fajta a te fajtádnál.

MAGYAR ADORJÁN

külföldön élő hazánkfia szinte isteni sugallatra látott a magyar nép multjának, ősvallásának és ősműveltségének kutatásához és 33 éves emberfeletti munkával fényt vetett a nemzet őskorára.

A MAGYAR ŐSMŰVELTSÉG

címe annak a kb. 1300 oldalra terjedő műnek, melyben hatalmas nyelvészeti, embertani, népművészeti, mesekutatási tudásával százakra menő saját rajzaival igazolja nemzetünk nagy multját, világraszóló kultúráját.

Ez a mű súlyos megállapítások könyve. Sokszor szemben találja magát a hivatalos felfogással, de a bizonyítékok olyan tömegével vonul fel, melyek elől kitérni nem lehet.

Magyar testvér! Vedd és olvasd ezt a könyvet. Nem könnyű olvasmány, de világok tárulnak eléd. Belebele fáradsz, de újra meg újra előveszed, újra meg újra fellapozod egy-egy fejezetét, újra meg újra megvitatod nagyszerű megállapításait és újra meg újra, ha nem is akard, az új magyar felismerés szószólója leszel!

MAGYAR ADORJÁN:
MAGYAR ŐSMŰVELTSÉG
CÍMŰ MŰ
KIADÓBIZOTTSÁGA

F e l e l ő s k i a d ó : D r . P e t h ő T i b o r .

II

Magyar Adorján korát messze megelőzve ismerte fel népünk ősiségét, európai műveltség alapító szerepét, kárpátmedencei őshonosságát. E felismerése alapja népünk tökéletes ismerete. Éveket töltött főbb nyelvjárási területeinken, tanulta meg tökéletesen a székely, a palóc, a jász kiejtőmódot olyannyira, hogy e területek lakói soha nem ismerték fel benne az idegent. Mint a mesék álruhás királyfia járta az országot, s nyíltak meg előtte sorra az addig zárt „kiskapuk”, melyek mögött népünk lelkének kincsháza rejtett. Ebben különbözik sok mai, népünk multjával foglalkozó kutatótól: benne való létté testesült népünk lelke, s minden szava az ő bölcsességüket és ősemlékeiket sugározza.

Magyar Adorján nagy ismerője, dr. Szűcs Gábor a következőképpen fogalmaz: „Ezek (t.i. Magyar Adorján művei) tették teljessé, megérthetővé számomra a világot. Adorján olyan alaposággal gyűjtött adatokat az emberiség, magyarság őstörténelmével kapcsolatban, ami sok mai tudóst megszegyeníthet. Nem is verik nagy dobra az általa összegyűjtött tudást és

összefüggésrendszer. Már a XX. század elején rájött, hogy eleink itt a Kárpát-medencében vészelték át a jégkorszakot, az elmúlt 30-35 ezer évet. És láss csodát! A mai genetika vívmányai ezt látszanak igazolni. Ősanyánk, a mi Tündér Ilonánk (Emesénk, Sziszink, Ízisiünk) 35 ezer évvel ezelőtt szülte fiait? Igen! És ezen fiak ma a legutóbbi kor elmebajának kora előtt, mielőtt létrehozták világunkban a határokat és legutóbb az un. „nemzetállamokat”, tudták: testvérek. Genetikai vizsgálatok nélkül is. Kiknek áll az érdekében, hogy az „őstörök” tót utálattal nézzen bátyjára a magyarra, hogy az oláh gyűlölje szülőanyját? Ki ugrassza egymásnak Európa népeit, hogy azok a valódi veszedelmet ne lássák, s csak egymást irtsák? Magyar Adorjánt olvasva olyan érzésem támadt, hogy azt, amiről ír már ismerem, szinte azonos formában az én fejemben is megfordultak ezek a gondolatok vagy az elmúlt évek tanulmányai, tapasztalatai alapján igen közel jutottam szinte ugyanahhoz a megoldáshoz. **Ősműveltség című munkáját olvasva megéreztem, hogy nem vagyok egyedül, s az az Út, melyen haladok, járható, s nem céltalan azon járnom, megértettem, hogy az egyetemes Elme él és a kvantummechanika törvényei szerint háborog. Mozgása, rezgése áttűnik e dimenziók falai között. Növekszik, él, mint egy hangyaboly vagy a növényvilág. Teszi a dolgát s visszatükrözi régmúlt idők teremtéstörténeteit, igaz történelmét. Csak kérdezni kell jól. A válasz megvan. Bennünk.”**

Önismeretünk útjának legfontosabb állomása a mindenkit közel száz évvel megelőző nyelvészeti felismerése, a magyar nyelv gyökrendszere, s *szerves* alkalmazása. **Ez utóbbi tekintetében máig is egyedülálló a nyelvészeti munkája.**

Az Ősműveltség kb. négyezer szótövét hasonlítja az európai nyelvekben található magyar gyökökkel, s ennek tükrében a germán nyelvtudomány dédelgetett nyelvcsalád elmélete, mint árny a fényben: szertefoszlik. Az élő nyelv, mint bűvópatak áttöri e mesterséges korlátokat.

Nyelvünk és hagyományaink voltak Magyar Adorján számára az az út, mely nyomán meggyőződésévé vált: **Nem jöttünk sehonnan, kárpátmedencei műveltségalapító ősnép vagyunk.** Történelemhamisítás őserdejében vágott Magyar Adorján az igazság fénye felé vezető utat. Közben int bennünket: „*Őseink műveltségét csak saját tudásunk határáig tudjuk felismerni.*” Magyar Adorján korai felismeréseit csak napjainkban kezdi a tudomány tipegő léptekkel utólni. Éppen ezért int bennünket:

GONDOLKOZZUNK

1964.-ben írt levél melléklete

Magyar Adorján betűpontos idézetei e dolgozatban Arial rendszerű betűkkel írottak.

„Királyi”, azaz a valóságban császári osztrák uralom alatt, századokon át azt tanították nekünk és hirdették világgá, hogy őseink csak ezer évvel ezelőtt idevetődött sátoros, csak verekedni és nyilazni tudó, finn-ugor-török keveréknép voltak. Amit nemcsak velünk hanem a világgal is elhithetniek sikerült. amely tanítás és hiresztelés célja mindig önérzetünk aláásása s mások előtt az irántunk való megvetés keltése volt, hogy így kiirtásunk és helyünkbe németek betelepítése könnyebben menjen és jogosnak, szükségesnek látszódjon.

Amely tanítással és hireszteléssel szemben a valóság pedig az hogy: **a Kárpát-Medence legrégebbi őslakossága és műveltség és nyelvalapító ősnép vagyunk,** valamint hogy Árpád és harcosai, a magyar őslakossággal szövetkezve, csak államunkat alapították.

Csak hogy a multból igen jól tudjuk, hogy minden új dolognak sok az ellensége, s hogy minden új dolog állítóját eleintén nemcsak gúnyoltak, fenyegették, hanem – sokszor érdekből is – meg is gyilkolták, máglyahalálra is vitték.

Ma valahányszor akár magyarnak, akár idegennek ősnép voltunkat említém, az első kérdés természetesen az hogy ezt mivel bizonyítom? Amely kérdést azonban én legelőször is megfordítom: Hol van annak egyetlen bizonyítéka, hogy a magyarok Ázsiából jöttek volna s hogy nomádok voltak? Hol van erről valamilyen följegyzés? Hiszen mindez csak: állítás. Hiszen még Árpádékról is csak az jegyezve föl, hogy Szkitiából, vagyis a Fekete-Tenger északi partjairól jöttek, ami hiszen Európa, vagyis tehát még ők sem jöttek Ázsiából. Sem nomádok nem voltak, ilyen följegyzés sincsen. De van arról, hogy egyszer, amikor e nép harcosai egy hadjáratukon voltak, ezalatt a besenyők és egy bizánci had lakaitat megrohanták, elpusztították, otthon maradtott hozzátartozóikat pedig legyilkolták. Ezután, tehát nők, családok nélkül, jöttek Árpád és harcosai a Kárpát-Medencébe. Miért szokás hát e bizánci följegyzést elhallgatni? Miért szokás még azt is elhallgatni, hogy e harcosokat senki sem nevezte magyaroknak hanem turkoknak, vagyis törököknek. Miért szokás még azt is elhallgatni, hogy e harcosok tehát Magyarországot be nem népsíthették, hanem ők olvadtak be, avagy vissza, a magyar őslakosságba.

Itt-ott már megjelent írásaim alapján bár vannak lelkes híveim, de ellenkezők is. Ez utóbbiak a fölsoroltam nyelvi, néprajzi s embertani bizonyítékokat szintén elhallgatva, azt szokták ellenvetni, hogy hiszen a magyarságnak, egészen a legújabb időkig, mindig voltak kiváló lovas harcosai, huszárjai meg csikósai. Ez igaz. De szerintem: ez csak azt jelenti, hogy a magyarság erre IS képes. Tud hősieen harcolni is, ha ezt hazája védelmezése vagy a becsület így kívánja. Voltak mindig hőseink, százan, ezereken is, de mi ez egy munkabíróbb földművelő, dolgozó, a világ legszorgalmasabb és legmunkabíróbb földművelő és gyümölcstermelő magyar népünkhöz képest? Miért szokás hát ma is mindig csak a néhány csikóst emlegetni és a békés, dolgozó s adófizető népünkről hallgatni?

Meg avagy más népeknek nem voltak-e, nincsenek-e vitéz, lovas harcosai, lovagjai? Avagy Amerikában az angol eredetű bevándorlóknak nincsenek-e, nem voltak-e kiválóan lovas cowboyjai? Avagy a dél-amerikai, spanyol eredetű, bevándorlottaknak nem voltak-e, nincsenek-e kiváló lovas és harcias gauchojai? De azért mégsem jut eszébe senkinek az angolok, spanyolok őseit sátoros, nyargaló nomádoknak állítani! Miért nem? Azért nem mert ottan nem volt, nincsen császári hatalom, amely az angolok és spanyolok kiirtását célozta volna, hogy helyükbe németeket telepíthessen. Amiértis ott nem volt és nincsen is olyan következetes és céltudatos történelemhamisítás mint volt nálunk és ami kárát még ma is szenvedjük.

Némelyek, magyarok, írók, költők, azon eszmétől hogy őseink őseurópai földművelő nép lettek volna azért idegenkednek mivel olyanokat írtak, hogy ők „egy előző életükben” jártak -- természetesen lóháton – Ázsia pusztáin és hogy erre valahogyabn még emlékeznek is. Pedig hiszen még ezeknek sem kellene ellenkezniök, mivel például a hunok, bár ők is a Kárpát-Medencéből származtak de kivándorló törzseik valóban eljutottak Kelet-Ázsiába is, ahol egyideig Kína fölött is uralkodtak de utóbb a kínaiak őket legyőzvé, visszajött egy részük Európába s itt a történelemből ismert nagy, bár rövid életű, hún birodalmat alapították. (Lássad: Thierry Amadée: *Histoire d'Attila.*)

„Az Ősműveltség” című 4000 kézirataldalmi művem, amely azonban szegénységünk miatt, már több, mint tíz éve kiadatlan hever, elejétől végeig annak ezernyi nyelvi, néprajzi s embertani bizonyító adatát sorolja föl, hogy árjaelőtti ősnép vagyunk. De ha ennek semmi más bizonyítéka sem volna csak e néhány apróság, amit itt alább fölhozok, úgy már ennyi is elég lehetne. Amelyeket csak elhallgatni lehet de nemlétezőkké tenni nem sehogyszem.

A görög AMENOSZ – szél szóból lett latin-olasz ANIMA – lélek szó. Ugyanígy a magyar SZÉL szóból lett a német SEELE – lélek. De bizonyítja ezt még az is, hogy SZÉL szavunkból nemcsak SZELLŐ, hanem SZELLEEM, szintén lélek értelmű szavunk is származott, de amely régebbi nyelvünkben még SZELLET-nek hangzott. Amiből következik, hogy az ősgermánok a lélek fogalmát is a mi őseinktől örökölték.

Wamberger Hermann (későbbi nevén Vámbéry Ármin) fölhozza, állítja, hogy a magyar FOLYIK ige a mongol BUOL – folyik igéből származik. E két szó rokon volta kétségtelen ugyan de lehetetlenség hogy nyelvész létére észre ne vette volna miszerint a magyar FOLYIK, FOLYÓ szónak még közvetlenebb rokona (azaz származéka!) a latin és német FLUO, FLUVIUS, FLIESSEN, FLUSS – folyó, folyik szó. Miért hallgatja hát ezt el? Azért-e mert ez a császárnak nem tetszene, sem a császárhűeknek. Viszont bizonyos, hogy e szót a mongolok nem vették a latinból, de a rómaiak sem a mongolból! Mi hát a megfejtés? az hogy e szó a mi ősnyelvünkéből, a Kárpát-Medencéből hosszú ezredévek alatt kivándorolt őstörzseink által került a Keletre és a Nyugatra is.

KÖR és KERÉK szavunk igen nagy szócsoporthoz tartoznak: KÖR, KERÉK, KERÉK, KARIKA, KERING, KARING, KORONG, KARIMA, KÖRNYÉK, KÖRÜL, KERÜL, KARAJ, GÖRBE, GURUL, GÖRDÜL, GYÜRÜ, KERIT, BEKERIT, KERITÉS, KERT, KERTÉSZET, stb. De ha KERT szavunk nyelvünknek ily ősi alkatrésze, ebből világosan az tűnik ki, hogy őseink tehát nem nomádok voltak hanem földművelő, kertészkedő nép. Nomádoknak nincsenek kertjeik. E fölhozott szavak mind egymás közvetlen rokonai, mind K-R, G-R, Gy-R alakúak. De ha ez így van, honnan származik akkor a görög KRIKOSZ = karika szó, ha nem ősnyelvünkéből? Honnan a német KREIS, a szláv KRUG = kőr, ha nem szintén ősnyelvünkéből, még az árja nyelvek kialakulásakor, honnan a német Garten = kert szó, ha nem kert szavunkból?

De megvannak e szavaknak lágyult, L hangos változatai is: GOLYÓ, GOLYVA, HÓLYAG és GÖLÖDI (utóbbi = golyócska). Amely szavakban tehát R hang helyett a lágyabb L van ott. A török HAIKA = karika szó tehát karika szavunkkal szintén azonos. De honnan származik akkor a latin GLOBUS szó, ha nem GOLYÓ szavunkból, mikor hiszen a törökben is GÜLLE = golyó.

És ha KERT szavunk nyelvünknek ily ősi szava, honnan akkor a német GARTEN, angol GARDEN, olasz GIARDINO, francia JARDIN = kert, ha nem ősnyelvünkéből? De mindami még azt is jelenti, hogy a régi árják a kertészkedést is a mi őseinktől tanulták.

A magánhangzók könnyű váltakozása minden nyelvész előtt ismeretes. Honnan származik hát a latin és olasz CORONA szó, ha nem KÖR szavunkból, ugyanúgy mint például KORONG szavunk is (a fazekasok sebesen keringő: korongja), mikor hiszen minden régi korona még köralakú volt. Olaszul pedig e CORONA szó virágkoszorút még ma is jelent: „corona di fiori” = virágkoszorú. a fejrevaló koszorúk pedig kerek, köralakúak.

Ha a régi magyarok ázsiai nomádok lettek volna is de bogarat vajon nem ismerhettek-e s ennek náluk neve nem lévén, ezt angolból és az olaszból vették-e át? Mert ugyanis az angolban BUG, dél-olasz tájszólásokban meg BAGARAZZO (ejtsd: bogarocco) = bogár, amely utóbbi szóban még a magyar -acs kicsinyítő rag is ottvan, mint BOGARACS avagy BOGARACSKA, LABDACS, KÖVECS, KAVICS szavainkban is. És hát a szlávban is -ics nem kicsinyítő rag-e? De amely a törökben is: -ik.

KŐ szavunk régibb nyelvünkben megvolt KE, KO, KA kiejtésűen is, innen például KOVA és KAVICS szavunk. Népünknel ma is KŰ = kő. Az ősember szemében a kő főtulajdonsága keménysége volt, keményebb az általa szintén használt fánál és csontnál. Innen, vagyis kő szavunkból származott tehát kemény szavunk is. Minden igazi ős-szó még egytagú (kő, fa, víz, kéz, láb, én, te, ő stb). Honnan származott akkor a szláv KAMEN = kő szó, ha nem szintén ősnyelvünkből, éspedig KEMÉNY szavunkból, még a szláv nyelv kialakulásakor. Mivel e szláv szó már kéttagú, eszerint is csak származék lehet, ugyaneúgy mint ahogy KEMÉNY szavunk is származék az eredeti KŐ, vagy KE szóból.

A KOVA azon igen kemény kőféle amelyből az ősember fegyvereit, szerszámaint készítette. A finnben is KIVE = kő, KOVA = kemény. Világos tehát, hogy az ősember azon személyt aki kovából a szerszámokat, fegyvereket készítette KOVÁS-nak, azaz KOVÁCS-nak nevezte. De honnan akkor a szláv KOVACS = kovács és a latin-olasz CONIARE = kovácsolni, ha nem ősnyelvünkből? Illetőleg KOVA szavunkból.

Befejezésül: Ha az ezernyi ilyen adat közismertté válna, ez nemcsak a „sátoros nomádság” és a csak ezer évvel ezelőtti „bejövétel” tévtanát döntené meg teljesen, hanem saját önérzetünket, mások előtt pedig az irántunkti tiszteletet is helyreállítaná, ami a jövőben jobb sorsunkat is meghozná.

Évtizedekkel később Dr. László Gyula már figyelmeztetett bennünket, nehogy túlságosan belemelegedjünk a keleti „lovás nomád romantikába”. Ezt szépen alátámasztja Renata Rolle német történész munkája, melyben bizonyítja, hogy a görög városok szittyai városok mintájára épültek, s munkájukat nem tudták volna elvégezni a szittyáktól kapott gabona segítségével nélkül.

Ez nem egy nomád társadalom jurtás képét vetíti elénk, s alapja a Dr. Toronyi Etelka által bemutatott, jégkorszakot megelőző, kárpátmedencei szép, tornácos házak.

Adorján Édesapja, Magyar Antal fiatalkori jegyzete – így nevelte fiait:

“Mondd ki mindig bátran a mit gondolsz és mindig csak azt mondd ki a mit érezel is, lelked mindig tiszta és szíved könnyű lesz.

Az elhallgatott igazság épen úgy megrontója minden szeretetnek, mint a kimondott hazugság.

Bárminő ember, ha őszinte, találhat egy olyanra, aki őt úgy amint van, szereti; de a hazúg képmutatóban mindenki csalódik, ez mindig magára fog maradni. Mondd ki az igazságot. Betörik a fejed, de ha nem mondd ki összetörik a becsületed.” (Jegyzetek, 4234. old.)

Adorján megjegyzései:

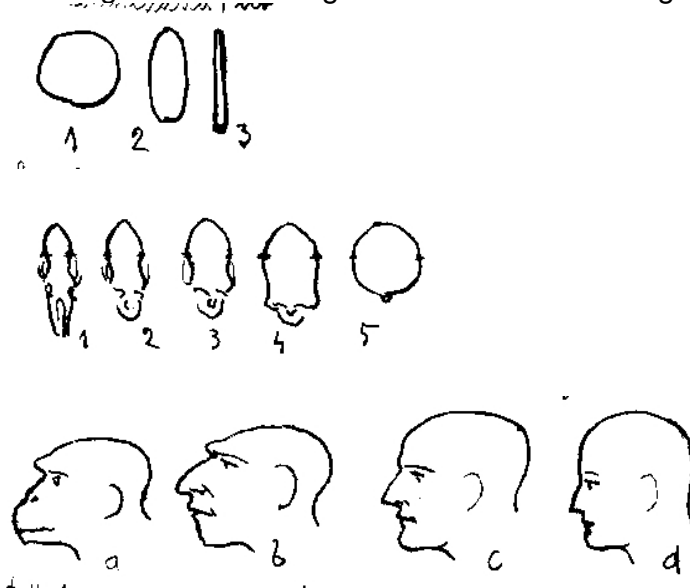
“Ha te olyat beszélsz amit én nem értek, akkor te: bolond vagy. De hogy én számár vagyok, nem jut eszembe”. Vagy másként: “Bajos bolondhoz bölcsen beszélni, mert a bolond a bölcs beszédet bolondnak véli.” (72. sz. levélből.)

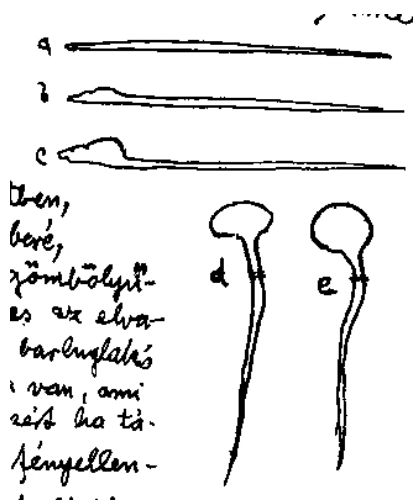
Előre bocsátandó:

“A magyarság nem jött Ázsiából, sem nomád nem volt, hanem Európai, földművelő ősnép. Árpád és honfoglalói csak államunkat de nem nemzetünket alapították, de még ezek sem jöttek Ázsiából, hanem Szkítiából (mai Dél-Oroszország.)”

Embertani megállapításai *Az ősműveltség* 56-57. oldalán található, majd levelében így folytatja:

A magyarság 98%-a gömbölyűfejű. Hosszúfejű, azaz idegen elem, csak 2%. A hosszúfejűség fejletlenebb fejalkat, a gömbölyű fej fejlettebb, fölsőbbrendű. A sírleletek, egyéb ásatások bizonyossága szerint minden ősgermán hosszúfejű, s ilyen a németiség őseleme: az északi faj is. Ez sohasem szőke (kivéve keverék egyéneknél) hanem vöröshajú vagy barna. A sok szőke, gömbölyűfejű német: csak németnek képzelet magát, de nem az, hanem a kereszténység és a német lovagrend által nyelvileg elgermánosított finn, észti, lív stb. utóda. Ma Németországban már csak 10-12% germánfajú nép él; kivészőben, mivel a műveltségi életben alulmarad, uralkodni csak véres erőszakkal bír. Az állat, a majmok, emberszabású majmok, a kihalt barlanglakó, emberevő emberfajok, a mai alacsonyabbrendű szerecsenek (négerek), a legalacsonyabbrendű busmanok, hotentották, pigmeusok, az ausztráliaiak, mind hosszúfejűek, ugyanúgy mint az északi faj. Mégis, mivel az ősgermánok is mind hosszúfejűek voltak, ezért különösen a németek, a hosszúfejűséget szerették volna fejlettebbnek, „fölsőbbrendű”-nek föltüntetni; effelől azonban ma már hallgatnak. Bekövetkezett a „grosses schweigen”, ahogy ezt egy német tudós maga írja: nagy hallgatás. Ennek dacára is azonban a tudományban ma is használatos a görög dolichocephalia = hosszúfejűséggel szemben a brachicephalia = rövidfejűség elnevezés. Utóbbi a „gömbölyűfejűség” név helyett, azért mert a hosszúval szemben a rövid fej mintegy tökéletlenebb, alacsonyabbrendű valamit fejeztek ki. A „rövidfejűség” szóhoz ezért épen a hitlerista, sovínista németek ragaszkodnak leginkább: „Kurzkopf”! Ámde, akár a mértanban is, mindenki tanulhatta, hogy a gömb a legtökéletesebb alak mert a legkevesebb térfogat és felület mellett a legtöbbet tartalmazhat.

(1 sok tartalom, 2 ugyanannyi fölület mellett kevesebb tartalom, 3 ugyanannyi fölület mellett semmi tartalom.) Eme rajzon: a az amphioxus lanceolatus gerincveleje. Agyveleje még nincsen (Ez a legalacsonyabbrendű gerinces állat.) b a hal agyveleje és gerincveleje. c a házinyúlé. d a hosszúfejű emberé. e gömbölyűfejű emberé. E rajzomon: 1 kutya koponyája fölülnézetben, 2 majomé, 3 barlanglakó emberé, 4 hosszúfejű emberé, 5 gömbölyűfejű emberé. A majmoknak és az elvadult, elállatiasodott, emberevő, barlanglakó emberfajoknak szemüregei fölött kiálló szemöldökcsontdudoruk van, ami a látást zavaró, fölülről jövő napfény ellen védi a szemet. Ezért ha távolabbra figyelmesen nézünk valamit, ösztönszerűen kezünket fényellenzőül szemünkfőlé tesszük. E szemöldökcsontdudor, ha mérsékeltebben is mint majomnál, barlanglakó vadembernél, de megvan az északi fajnál is. De nincsen meg a gömbölyűfejű magyarnál, valamint a kisgyermeknél sem, azért mert az későbbi fejlemény, elvadulás következménye. Azon emberfajok amelyek korán fejlődtek föl, magasabb műveltségi életbe is jutottak, szemüket napfény ellen kalappal védték már igen ősidők óta, ezért náluk e csontdudor nem fejlődött ki, nem lévén rá szükség. Itt a rajzon: a majom, b barlanglakó, c hosszúfejű ember, d gömbölyűfejű ember, amelynek fejalkata tehát gyermekszerű maradt, nem degenerálódott állati irányba. Az ilyen fajokat a tudományban infantilis = gyermekszerű néven nevezik, amazokat, hosszú koponyával, fejlett szemöldökcsonttal, nagy állkapoccsal: theromorph = állatszerűnek (Eickstedt: „Rassenkunde”).

*

“Miként eddig is annyiszor, ismét és ismét láthatjuk tehát, hogy mily csodálatos összefüggéseket, szinte szédületes távlatokat vehetünk észre, ha nyelvészeti és ősműveltségi kutatásainkban a magyar nyelvet és néprajzot vesszük kiinduló alapul. Valamint észrevehetjük azt is, hogy ezen alap nélkül mindezt megállapítanunk lehetetlen, aminthogy ennélkül eddig senkinek e dolgokról sejtelve sem volt soha.” (45.sz.levélből.)

Előre bocsátandó:

„A magyarság nem jött Ázsiából, sem nomád nem volt, hanem Európai, földművelő ősnép. Árpád és honfoglalói csak államunkat de nem nemzetünket alapították, de még ezek sem jöttek Ázsiából, hanem Szkítiából (mai Dél-Oroszország.)”

A jelen DNS vizsgálatok őseurópai voltunkat alátámasztják – közel száz évvel Magyar Adorján után.

Az eredményes, műveltséget alapítani tudó környezetet csak a magas erkölcsi élet tudja megadni. Ezzel kapcsolatban hozom a következő cikket:

„Amint Eickstedt, a mai embertudósok (antropologusok) egyik legnagyobbika is állítja: a világ legszőkébb faja a "keletbalti" (ő keleteurópai-nak is nevezi), vagyis tehát az igazi ősmagyar faj, amely azonban nem a Balti-Tenger mellett, hanem a Kárpát-Medencében, e jól körülzárt területen keletkezett. Tagadja az "északi faj" régi voltát, amely nemis szőke, hanem vöröshajú, sőt gyakran barna is. Eickstedt szerint, ahol meleg éghajlat alatt, sötétbőrű fajok között szőkeség nyomaira akadunk, ez nem az északi faj maradványa, ahogy ezt némelyek vélték, hanem a keletbaltié. Az is ismeretes hogy Németország lakossága ma már alig 7-8 százalékig északi fajú és tehát tényleg germán eredetű, holott a lakosság nagy többsége gömbölyűfejű keletbalti, alpesi és dinári fajú, vagyis tehát finnugor-magyar fajú ősnépek leszármazottja: nem germán, hanem csak a kereszténység föl vételével és azután, véres erőszakkal nyelvileg elgermánosított népesség. Német létére, de a tudományos igazságot tisztelve, azt is kimondja Eickstedt, hogy a keletbalti az emberiség ősfaja, amelyből a többi fajok különböző irányú specializálódás útján átalakulva, keletkeztek. (Mindez sokkal bővebben megtalálható Az ősműveltség 1000-1052 oldalain.)

E faj keletkezésekor tehát a Jégkorszak előtti időkben, valamint azok alatt is, és az úgynevezett Aranykorban, volt, amelyben az ember még más fémet mint az aranyat nem ismert, de ennek nagy bőségében volt mert a Duna homokja tele volt vele. E boldog korról, a csallóközi "Aranykert"-ről vagy *Tündér Ilona kertjéről*, illetve "Tündérországról" népi mondáink, regéink ma is beszélnek. A magyarság ázsiai eredetéről szóló tan tehát történelemhamisítás, amelyet azonban az osztrák császári államhatalomnak a legnagyobb részét zsidó kézben levő sajtó és iskolák által a leigázott magyarsággal magával is sikerült elhitetnie és így a világgal is. Árpád honfoglalói ellenben egy része voltak azon ősidőkben kivándorolt törzseinknek, amelyek kint eltörökösödtek és kiválóan harciasakká is lettek, de amely visszatérve s a Magyarországon akkoriban uralkodó idegeneket legyőzve, a földművelő ősmagyarsággal egyesülve, a mai magyar államot, de nem a nemzetet, alapította”.

Az elhallgatás a legveszélyesebb hazugságok egyike. Történelmünket Árpád apánk Kárpát medencébe érkezésétől való számítás, a teremtés hajnaláig nyúló múltunkat tünteti el. Nyelvünket ugyanezen korból eredeztetni pedig nevetségés tudatlanság.

Magyar Adorjával kapcsolatos néhány emlék:

Balatont nyolcvan éves kora felett majdnem átúsztta, -- aranyhídat, ezüsthídat a Baloaton partján mindig megcsodálta, s elmondta, hogy őshitünk szerint ezen a hidon csak büntelen emberek járhatnak. -- Ugyanekkor mesélt gyermekeimnek esténként végnélküli, szép meséket. –

A szomszéd villában nyaraló latin tanárral beszélgetett elméletéről, aki megjegyezte: „Kedves bátyám talán másként látná a dolgokat, ha a latint jobban ismerné.” Ekkor Adorján pillanatnyi gondolkodás nélkül tökéletes latin nyelvre fordította a beszélgetést. A tanár irult-pirult, s azt mondta, hogy „Kedves bátyám, én **így** nem tudok latinul!” Mármost ilyen jól...

A fenyvesi síneken átmenve mindig a töltésre dobott vissza egy-egy helyén nem levő követ: „*Látja, így kell dolgainkat helyrehozni, szépen, lassan, türelmesen...*” Egy hét múlva a sínek tiszták voltak.

Levelezése

Levelezéséből láthatjuk, hogy kora minden számottevő embertan, néprajz, régész szakemberével kapcsolatban volt. Néhány példa: -- lásd mellékletben: Jegyzetei— (a mellékletekben.)

„A japániakat illetőleg: „Ismételem: Imaoka Gyuicsiro (vagy Dzsucsiro)-val a II. háború előtt leveleztem és egy levelét ma is őrizem. Ha tehát vele Maga is levelezésbe kerülne, kérném neki tiszteletteljes üdvözetem tolmácsolná. Lehet hogy emlékezik rám sőt, mivel Magyarországon is élt, talán az akkor ott megjelent „*Kérdések*” és „*A lelkiismeret Aranytükre*” című kiadványaimat, számos újságcikkem és lapokbani tudományos tárgyú vitáim is olvasta s nem lehetetlen, hogy épen innen származik az, hogy a kedves Zsuzsa által most megküldött újságcikk szerint ama japánok elfogadják miszerint a magyar a turáninak nevezett faj ősnépe.”

Munkamódszere: „...Ez tehát az én módszerem: nyelvészet és néprajz együtt, ami eddig nem volt szokásban!”

Tanító levél az ősvallással kapcsolatban 1928.II.14.-én Szépvizi Bélának:

“...*Amit önök most ősvallásnak neveznek, vagy sejtene, nem állaná ki a tudomány kritikáját, sem a kereszténységgel való versenyt, mert az nem más, mint csupa meg nem értett maradvány, veszett fejszének még csak a nyele sem, csak buborék amely a mély vízbe esett fejsze után felszáll és elpattan.*” (Ezt még további fejtegetés is követi – tanítani kellene. Jegyzetek 170.old.)

Dr. Varga Zsigmond dombóvári ügyvéd barátjához írt levele:

Írod: mit szólhatnak etimológiáimhoz a nyelvészek? Úgy mint eddig: vagy megpróbálják cáfolni vagy pedig igyekeznek agyonhallgatni, nehogy az ázsiázásuk összeomoljon. Nem tudom „*Kérdések*” című művem ismered-e. Egy Hajnóczy nevű tudós megpróbálta cáfolni, egy folyóiratban velem vitát folytatott de teljes vereséget szenvedett. Ezután senki sem mert velem vitát kezdeni, sem a fölöttem 100 kérdés valamelyikére felelni. Közlöm Veled itt egy nyelvészeti megállapításom, amilyen azonban van akár száz is:

Nyelvészeti tények:

1.) az egytagú szavak rendszeren ős-szavak is (kő, víz, fa, láb, kéz stb.), amelyek az illető nyelv őskorából származnak és ezek egyúttal „*természeti szavak*” is, mivel természeti dolgok megnevezései. A többtagú szavak az egytagúaknál föltétlenül későbbi keletűek, bár azért még mindig lehetnek természeti szavak, de lehetnek már *műveltségi* szavak is.

2.) Műveltségi szavak például: kapa, eke, írás, főzés, papiros, vízvezeték, amelyek majdnem kivétel nélkül többtagúak. A műveltségi szavak mind valamely ős-szó továbbképzése révén keletkeznek, vagyis: műveltségi szó keletkezik ős-szóból de sohasem keletkezhet ős-szó műveltségi szóból. Például: víz ős-szó. Ebből lett: vízvezeték műveltségi szó. De a víz ős-szó nem keletkezhetett a vízvezeték műveltségi szóból. Csak megfordítva lehetséges.

Ez alaptörvényeken épül föl a következő megállapításom:

Kő. Magyar természeti ős-szó. Egytagú, amiértis bizonyos hogy az őskorból származik, még a Kőkorszakból. Régi nyelvünkben megvolt ke, kó, ka, kú alakban is és népünk kű-nek ma is ejti.

Népünk fürdéshez vizet ma is melegít úgy, hogy gödörbe vizet hordván, abba tűzben megtüzesített köveket dobál. Például Erdélyben: Kalanfűdő. Ez természetes kőmedence, amelyben a vizet így melegítik.

Ugyancsak Erdélyben, de egyébütt is, népünk kászuban (fakéregből készülő edény) főz úgy, hogy a benne levő vizet tüzesített kövekkel forralja. Az ilyen főzést, amint az az "*Ethnographia*" folyóiratban is elmondva, a nép kövesztésnek nevezi sőt némelyütt a mai cserép- vagy vasedényben, rendes tűzhelyen való főzést is még mindig kövesztésnek nevezi.

Táblázat.

a következő oldalon:

Az eredeti ős-szó: ka, kó, kú, ke, kő.

Elsőfokú származékai:

1. kovasztani, kohasztani, köveszteni. Olasz: cocere, olvassad: kócsere; cuocere, olvassad: kuócsere. Német: kochen. Szláv: kuhati.
2. kova. Finn: kova = kemény.
3. kemény.
4. finn: kive = kő.
5. kopogni, koccanni.
6. Olasz: cozzare, olvassad: koccare.
7. Szláv: kucati = kopogni, koccanni.

Másodfokú származékai:

1. konyha. Olasz: cucina, olvassad: kucsina. Német: Küche. Szláv: kuhinja. Szláv: kuhar, német Koch, olasz cuoco = szakács.
2. kovás, kovács. Szláv: kovac = kovács. Szláv kovati = kovácsolni. Olasz: coniare = kovácsolni, olvassad koniáre.
3. szláv: kamen = kő. Szláv és oláh: kremen = kovakő. (A magyar kemény szóból; tehát másodfiak.)

A magyar szavak aláhuzvák

Kitűnik e táblázatból nem csak az, hogy a magyar kó, ka, kú, kő ős-szóból származik a köveszteni = főzni és a konyha szavunk, hanem hogy az összes árja főzést, szakácsot és konyhát jelentő szavak is mind ősnelvünkből származtak; amiből azután az is következik, hogy az ős-árja elődeinktől tanultak meg főzni is, mert ha az

említett első, ősi főzésmodot maguk találták volna föl, akkor a főzés nevet a maguk követ jelentő szavából képezték volna de bizonyára nem a magyar követ jelentő szóból. Hiszen az árjáknál a kő neve: *petra, saxum, sasso, Stein* alakú. Igaz hogy ezekkel szemben a szlávban a kő neve kamen, csakhogy ez az árja nyelvekben elszigetelten áll, tehát: idegen elem; kéttagú, tehát nem eredeti őszó, vagyis világos, hogy a magyar ka = kő szóból származik, sőt nem is ebből magából hanem ennek csak egy magyar származékából, a kemény szóból, amelynek ősidőben kamény változata is lehetett. E magyar kemény szó pedig azért származott a kő nevéből mert az ősember szemében, aki a vasat még nem ismerte, a kő és a keménység fogalma összetartozott. Egyébként is a természetben előforduló legkeményebb anyag valóban kő: a gyémánt.

Hogy a magyar kova szavunk is az ősi kó = kő szavunkból származott, az eléggé világos. A kova egy igen kemény kőnem, amelyből az ősember szerszámain, fegyvereit készítette. Ezért lett e szavunk: kova = kemény a finnben. De maga a finn kive = kő is származék, mert hiszen már kéttagú. Világos, hogy a magyar kovács szó eredeti értelme kovás volt és azon embert nevezte meg akinek mestersége volt a kovakőből való szerszámok, fegyverek készítése. Holott addig a magyar kovács szót mindenáron a szláv kovac szóból akarták származtatni!

A kő ütődésekor koccanó, kopogó hangot ad, épen azért mert kemény. És lám, az árja nyelvekben is kucati, koccare, perkuotere jelent kopogást, ütést. A kovács mestersége üzésekor kővel foglalkozott és hangos kopogó zajt okozott. Olasz *koniare*, szláv *kovati* = kovácsolni.

De a kovakő szláv neve kremen. Világos, hogy ez is a magyar kemény szóból származik de egy közbeékel ř hanggal. Ezen közbeékelés ősnyelvünk egyik sajátja volt. Hogy levelem a végtelenségbe ne nyúljon ezt nem magyarázom tovább, csak fölemlítem, hogy ez az árja nyelvekben ismeretlen jelenség. De mégis a német Scham = szégyen szónak pontos de szintén ř közbeékeléses megfelelője a szláv sram = szégyen. Ebből is az következik, hogy e szavakat az árják tőlünk vették, aminek azonban még igen sok más bizonyítéka is van.

Az olyan táblázatok mint a fönti minden árja vagy indogermán avagy zsidó ellenvéleményt összeomlasztanak, amiértis komoly vitába Hajnóczy óta (aki állítólag sváb és igazi neve Haynau volt) nem mert velem senki kezdeni. Az ilyen táblázatok összeállításához nem is elegendő csak a nyelvészet, amely hiszen csak a szavak hangalakjával (hangzásával) foglalkozik. A biztos helyességhez a néprajz (ethnographia) is szükséges, vagyis az illető szavakkal együtt azt is figyelembe kell venni ami azok jelentésével néprajzilag is összefüggésben van, jelen esetünkben például a főzéssel, de az ősi, kővel valóval és a kovácsmesterséggel, de azonos az ősi kovássággal. **Ez tehát az én módszerem: nyelvészet és néprajz együtt, ami eddig nem volt szokásban!**

Itt megemlítem, hogy az Artur legendával foglalkozva azon Brit-szigeteki ősemlékekkel találkoztam, hogy a kövesztés mesterségét az ott lakók a szarmata harcosoktól tanulták meg.

Adorján irodalma: -- mellékletben

Segédkönyvek:

Magyarságtudományi Füzetek 13. Sz.

Tomory: Szerves magyar nyelvtudomány

Kérdések